

Den brunerr turistbacon alt ved 10-11 tiden, steiker den midt på dagen. Det er best å søke skyggen, eller å være innendørs. På stranda er det for varmt. Dette en som en forsmak på hva global oppvarming kan innebære.

Du vet når det er så varmt at du nesten ikke kan bevege det. Når det er så lyst at det stikker i øynene. Den der oppe kaster seg mot jorden og moser alt levende.

Solen er den dominerende kraften her som over alt, selv nord for polassirkelen. Vi trenger den. Vi har ikke noe å stille opp mot den.

Den gir liv, bevars, masse liv. Den bruner og steiker og vekker til liv innenfra og ut, utenfra og inn. Ikke liv uten den. Ikke lys, ikke varme og glede. Ikke vi. Ikke noe annet levende, for vi drikker av dens kraft.

Kjenner det hjer jeg går i solen, på stranden ved havet.

Den gir liv, men den kan også ta liv. Den kan brenne. Den brenner midt på dagen, men jeg begynner å bli vant til det. Og nå er det vinter her, selv om temperaturforskjellene på sommer og vinter visstnok ikke skal være noe særlig å skrive hjem om.

Været strider mot mine instinkter, dog. Jeg venter på værskifte, for så mye og så sterk sammenhengende sol stemmer ikke med mine vintererfaringer fra nord. Det må skifte, slik det pleier.

Sola går ned med fargespill over havet. Natta er varm og god. Jeg kan ikke sover med klær på eller teppe over. Det går ikke.

Jeg våkner til ny dag, venter på skyer, men ikke skyer. De kommer ikke. Sola er der og den steker, i dag som i går.

To dikt kommer ut av erindringen. Det ene er "Sang til solen," Harald Sverdrups store dikt om solens livgivende kraft i Norden.

Det andre er et dikt av Nordahl Grieg, og det passer bedre til omstendighetene.

Slik er begynnelsen, fritt hentet ut av erindringen:

"Solen kaster seg mot jorden
Som en drektig tigerinne
Sprunget ut av rommet jungel
Glefsende mot blod i blind..."

Han var førstereisgutt og kom til Shanghai en sommer og jeg fatter hva han skriver om.

Hilsen fra Hua Hin.

Mvh ailo